

Fatima

Kedves Zarándoktársak!

Először is szeretnénk megköszönni a zarándoklatot Anyukámnak, Anyósomnak, Mártának, mert nélkülük ez nem valósulhatott volna meg. Valamint a szervezőknek, akiknek sikerült kibővíteni a létszámot, így többen utazhattunk, mint azt tervezték.

A fatimai zarándokúton sokat tanultunk és különleges élményekben részesültünk. Nagyon vártuk, hogy megérkezzünk Fatimába, mert kíváncsiak voltunk, hogy amit elgondoltunk erről a helyről, a valóságban milyen lesz. Abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy a szobánk ablakából a templomot láthattuk és minden harangozását hallhattuk, ami csendítette az „*Ave Maria*” dallamát.

Megérkezve a térre, a testünket bizsergés járta át, amikor pedig megpillantottuk a Szűzanya szobrát, amint felénk nyújtja a kezét, nyugalom töltötte el szívünket, lelkünket. Jó volt látni a cursillos testvéreket, és együtt énekelni a „De Colores” dalt. Katika csengő énekhangjának és a magyar zászlónak köszönhetően mindig tudtuk hol énekelnek, hol vannak a magyarok.

Ahogy teltek a napok, egyre jobban megismertük útitársainkat, sokat beszélgettünk, imádkoztunk, énekeltünk közösen. Még most is a fülünkbe cseng Dani atya sokszor elkezdett éneke: *„Áldásoddal megyünk, megyünk innen el. Néked énekelünk, boldog éneket. Te vagy mindig velünk, ha útra kelünk., Órizd életünk minden nap”*.

Május 5-e különleges nap volt számunkra. Ezen a napon többet tudhattunk meg Fatimáról, ahol 100 évvel ezelőtt a három gyereknek megjelent a Szűzanya, és egy különleges keresztutat is járhattunk János atya vezetésével, a zarándoktársakkal együtt. Ilyen élményeket nem mindenki kap meg az életben, főleg úgy, hogy aznap volt a szülinapja. Ez még fokozódott a vacsoránál, amikor püspöki áldásban részesültem és mindenki együtt énekelt nekem: *„Áldjon meg Téged az Úr! Áldjon meg Téged az Úr! Órizzen meg Tégedet!”*

És a napnak még nem volt vége. Az esti fáklyás körmenet koronázta meg a napunkat, több ezer emberrel, énekelve kísérhettük Máriát.

Másnap, távol hazánktól, sok idegen nyelvű mise után az atyák által magyar szentmisén vehettünk részt.

László atyának köszönhetően megtudtuk, hogy a vasárnapi szentmise végén, a körmeneten kis kendővel búcsúznak el Szűz Máriától, így még időben tudunk kendőről gondoskodni. A szent mise ideje alatt egy csodaszép jelenségre lettünk figyelmesek. Amikor elkezdődött az így kezdődő ének: „*O Senhor é meu pastor*”, akkor a Jelenések Kápolnája fölött egy felhő kezdett egyre gyorsabban leereszkedni az égből és hamarosan szívformát öltött. A megható dallamú ének (a szövegét akkor még nem ismertük, később tudtuk meg, hogy ez az „*Az Úr az én pásztorom*” kezdetű zsoltár) és a jelenség együtt az egész testünket átjáró, felejthetetlen érzést váltott ki. A szentmise végén mi is kendővel búcsúztunk el Szűz Máriától, megható pillanat volt, még a könnyeinket is kicsalta a szemünkből. A több ezer emberrel együtt integetni és áldást kapni szinte elmondhatatlan érzés, ezt csak átélni lehet. Meghitt és csodálatos anyák napját ünnepelhattünk égi édesanyákkal.

Ezután nemcsak Máriától, a gyerekektől, hanem Fatimától is elbúcsúztunk. A nap még nem ért véget, hiszen Lisszabonban a szálláshelyünk előtti téren a zarándoktársakkal, Dani és Ernesto atyával rögtönzött lagziban vettünk részt, és felidéztük az egy évvel ezelőtti esküvőnket. Köszönjük a táncot, az élményt! Több zarándoktársunktól kaptunk szép szavakat és a házasesetünkhöz tanácsokat, amit köszönünk és igyekszünk megfogadni.

Az utolsó napon újabb magyar szentmisében vehettünk részt. János atya megható beszéde sokunk szemébe könnyet csalt. Ezután lelkileg feltöltődve még koptattuk Lisszabon utcáit. Köszönjük mindenkinek, aki segített tájékozódni a városban, és néhány nevezetességet meg tudtunk nézni. Dani és Ernesto atyával, Valival és Gyurival a közös ebédünk után elköszöntünk Portugáliától. A repülőút hazafelé is zökkenőmentes volt. Nagyszerű napokat töltöttünk el Fatimában és Lisszabonban. Az emlékeken kívül velünk utazott a fatimai Szűzanya is, egy kedves, bájos arcú szobor kísért minket haza, mely a szirmabesenyői templomban talált otthonra, aminek az ottani hívek nagyon örülnek.

Ez valóban egy zarándoklat volt nem pedig egy kirándulás.

De Coiores! Kati és Szabolcs